

Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

[Is 53,10-11](#)

[He 4,4-16](#)

[Mc 10,35-45](#)

1.-Ni que sigui desafinant, l'augment de confiança en Jesús i voler estar al seu costat és cosa bona. Els deixebles es van anar identificant amb el projecte de Jesús i gosaven cada vegada més dir la seva i implicar-s'hi. Tota una colla d'expressions espontànies i massa sovint desencertades reflecteixen aquesta confiança creixent. En efecte, l'aconseguen, li fan preguntes, el corregeixen, l'amonesten, l'estiren cap a la seva banda, pretenen protegir-lo. Les citacions serien abundants. El text d'avui n'és una. És una petició oberta i davant de tots els altres, per no dir-ne atrevida i descarada. Els dos deixebles volen asseure's al costat i manar...! Es tracta de la parella de germans preferits, fills del Zebedeu. Això de seure al costat del pretès futur Rei sona a voler ser-li primers ministres. St. Mateu, que depèn de Marc en aquesta narració, no gosa mostrar tan interessats els dos grans apòstols i posa la demanda en boca de la mare. Potser a un amor de mare se li perdoni fàcilment l'ambició a favor dels fills. Però també a ella s'aplicaria l'atracció assenyada o no cap a Jesús que subratllem en aquest primer punt. És una més del grup de dones de Galilea que seguien Jesús, l'atracció del qual la va dur fins al calvari fent-li costat. Potser també calgué fer costat a la mare. Sant Lluç, que té sempre molta cura a humanitzar i protegir els seus personatges, omet del tot aquesta escena ambiciosa, tot i que en altres indrets parlarà tant de la copa com del baptisme amb què ha de ser batejat Jesús, com també del servei de tothom qui vulgui ser gran en el Regne.. Justament parla de la copa en el moment més dramàtic de tot l'evangeli. A l'Hort de Getsemani demana Jesús: *-Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua (22,42)*. La reacció de Jesús és una pregunta i un vaticini. El to és de bona acollida dels propòsits dels dos germans tot i deixar en suspens llur petició. Quantes vegades en les lluites posteriors recordarien ambdós la confirmació de Jesús, tant o més contundent que el seu vigorós "podem". Aquest preciós diàleg exemplifica de meravella la contemplació que proposa sant Ignasi del Rei Etern. La crida és que tothom que vulgui acompanyar-lo ha de treballar amb ell perquè seguint-lo en la pena també el segueixi en la glòria [Exercicis 95]. La resposta dels qui voldran assenyalar-se en el servei del rei etern i senyor de l'univers serà oferir-se del tot a passar per tota la pobresa i penes que passi ell. 2.- Què és el calze de Jesús? Aquesta primera reflexió porta a considerar més de prop el calze i el baptisme de Jesús. Precisament la controvèrsia llegida avui segueix immediatament el tercer anunci de la passió i desemboca en el servei. És el martiri de Jesús, decidit, lliure. Jon Sobrino escrivia en l'homenatge al bisbe Pere Casaldàliga unes pàgines amb el títol de "La causa dels màrtirs". En un subapartat reclamava "Ubicar-los bé al cel: al costat de Jesús de Nazaret". Segons ell, "Hi ha màrtirs per defensar les víctimes. Això significa que el lliurament dels màrtirs no consisteix només en amor i compassió, sinó en defensa i alliberament, cosa que suposa que les víctimes són producte històric d'"enemics" dels quals han de ser defensades i d'"opressors" dels quals han de ser alliberades. El martiri no és només producte de fer el bé, sinó del fet d'implicar-se en el conflicte social (econòmic, militar, polític, cultural, religiós...) Així va ser i així actuà Jesús. I així és Déu: "pren la seva defensa i estima els pobres" (Puebla 1142), i en aquest ordre". El calze és, per tant, donar la vida pel Regne de Déu, que es faci la voluntat amorosa del Pare. Això és el que preveïé Isaïes com a tasca del Servent. Donaria la vida en rescat de molts, portaria les culpes dels altres, els faria justos. 3.- El cada dia del martiri. El martiri té un dia a dia o, dit d'una altra manera, cada dia es pot anar donant la vida pels altres d'una manera contínua, senzilla, animadora. El servei retorna la confiança i el gust de la vida, crea fraternitat i conspiració, desmunta les dificultats i multiplica les forces, el servei dignifica i consola. Jesús no va venir a ser servit sinó a servir. Ell mateix subratlla aquest aspecte intrínsec de la seva missió. Essent el mestre i el senyor tal com els deixebles l'anomenen està entre ells servint i rentant peus. Ells han de fer el mateix. En resum, el seu ensenyament és doble. El servei és a la vegada conseqüència i causa de ser gran i important. Si ets gran, serveix; si serveixes, seràs gran. Aquesta és l'economia del Regne, aquesta és la manera de ser de Déu. Avui, dia del Domund, recordem i recolzem una colla d'homes i dones d'església que posen el seu dia a dia al servei de comunitats llunyanes. El seu testimoni dóna fe que han llegit radicalment la proposta de Jesús. La grandesa consisteix en servir. Que Déu els concedeixi veure el fruit de la seva entrega.